et ka parima tahte ja isegi oskuse juures poleks olnud võimalik teostada laiaulatuslikumaid majanduspolitilisi ülesandeid. Seetõttu pole meie valitsused esitanudki põhjalikumaid ning pikemat aega nõudvaid majanduskavu. Mitte harva pole juhtunud ka seda, et uus valitsus lammutab oma eelkäija töö, kui see ei vasta tema taga seisvate parteide huvidele. Samuti pole Riigikogu vastu võtnud pikemaid majanduskavasid, mis oleksid võinud praegusegi korra juures olla üksikuile valitsustele kohuslikud.

Selgeid rahvuslikke ja riiklikke lõppeesmärke, asjatundlikumaid juhte ja eriti püsivamat võimu kavakindlamaks teotsemiseks vajab meie riiklik majanduspolitika.

Ka 1932. aastal meie majanduspolitika kandis üldiselt riikliku asjaajamise ilmet. Piirduti peamiselt päevaülesannete lahendamise püüetega: krooni kursi hoidmine, väliskaubanduse tasakaalustamine, tollide tõstmine, maksude kõrgendamine, palkade vähendamine, põllumajanduslikele viimakaupadele preemiate makse, moratooriumiseaduse teostamine, laenuprotsendi alandamine, hädaabitööde korraldamine, eelarve tasakaalustamine, elukalliduse vastu võitlemine jt. (vt. dr. E. Eina eelolnud kirjutis käesolevas raamatus), — kõik tegeliku elu poolt esile tõstetud päevaülesandeid.

Meie viimaste aastate majanduspolitika tüüpilisema „eksisõiduna" selgus eriti 1932. aastal meie rukkimonopol.

1930. a. juulis põllumajanduse, eriti teraviljakasvatajate toetuseks kehtima pandud rukkimonopol on kujunenud ta kolme eluaasta jooksul meie majanduse valulapseks. Vabar. Valitsus on praegu mures, kuhu panna suured kokkuostetud ning ladudes rikki minna ähvardavad rukkitagavarad.



Eesti kroonika 1932 , lk. 71